

[Lis Møller]

Derimod er jeg mere betænkelig ved at ændre ægteskabsloven, så der gives ret til omgående skilsmisse, når der er tale om vold, men jeg er naturligvis parat til at drøfte det i udvalget. Jeg er betænkelig af flere grunde. Forslagsstillerne hævder, at dette at der foregår en ret omfattende vold i parforhold, først er blevet kendt, efter at debatten om vold og voldtægt har taget fart. Det er klart urigtigt, det har jeg sagt tidligere her fra folketingets talerstol. Hustruvold har altid eksisteret, og jeg tror ikke, den har taget til. I min barndoms gade var der bestemte koner, som jævnligt blev gennembanket og mødte med blå øjne og ophovnede kæber. Dengang fandt de sig i det, måske ikke mindst fordi de fleste var uden arbejdsmuligheder uden for hjemmet. Men den fejlagtige opfattelse hidrører antagelig fra, at nu tør kvinderne stå frem og tale om det, nu tør de åbenlyst søge hjælp, og nu kan de i langt de fleste tilfælde klare sig selv.

Forslagsstillerne kommer med nogle såkaldte myter, bl.a.: hun går jo alligevel tilbage til manden. Men det er faktisk ikke nogen myte. Det gør hun rent faktisk i mange tilfælde, fordi hun trods tævene holder af ham, og så kan vi andre jo forstå det eller ej. Og når hun går hjem igen, så er det ikke kun, fordi hun ingen andre muligheder har. Der har i mange, mange år været hjælpemuligheder: igennem en menneskealder Kvindehjemmet på Jagtvejen, igennem de sidste 17 år Boligfonden for Enlige Mødre og i den senere tid hjælpecentre, kvindehuse og krisecentre. Det hjælpecenter, jeg kender bedst til, åbnede med fuld belægning lige før jul. Der har indtil nu boet 40 kvinder med børn. De er alle blevet tilbudt hjælp, bl.a. i form af lejlighed, enkelte i form af uddannelse. Alligevel valgte 11, alle voldsramte, at flytte hjem igen med den begrundelse, at de holdt af ham. Det er med baggrund i sådanne erfaringer, jeg vil være betænkelig ved en ændring af ægteskabsloven, som måske vil føre til forhastede og overilede beslutninger.

Vold mod børn indeholder forslaget ikke ret meget om, og det er næsten – nej, det er faktisk et langt, langt alvorligere problem, og i modsætning til hustruvolden et voksende problem. Mange af voldshandlingerne mod børn har dødelig udgang. Vi har set et eksempel for ikke så længe siden. Det er næsten ikke til at bære at tænke på, hvordan

gennemishandlede børn har lidt, mens denne mishandling stod på. Her har kvinderne et medansvar. Det er ikke sjældent samleveren, altså ikke den biologiske far, der mishandler børnene. Vi ser alt, alt for tit, at moderen lukker øjnene for mishandlingen og dækker over ham, hvis mishandlingen opda- ges.

Et yderligere aspekt i problematikken om hustruvold er tendensen til, at vold går videre fra generation til generation. Undersøgelser har vist, at der er større sandsynlighed for hustruvold, hvis kvindens mor var udsat for vold i ægteskabet, ligesom undersøgelser har vist, at de hustruvoldsramte kvinder såvel som manden i mange tilfælde udøvede fysisk vold mod børnene. Derfor mener jeg, at vi ud over at se på hustruvolden i høj grad bør koncentrere os om en undersøgelse af de voldsramte kvinders børn og altså af mishandlede børn.

Bjørn Elmquist (V):

I venstres gruppe fandt disse forslag fra SF umiddelbart sympati, det må jeg sige lige som dem, der har været på talerstolen indtil nu. Man kan sige, at der er tale om en styrkelse af svagtstillede grupper i vort samfund i retsmaskineriet. Ved at styrke deres stilling får vi større retssikkerhed og forhåbentlig også en bedre retsbevidsthed. Man må vel også anstændigvis sige, at det er i forlængelse af de tendenser, der har været i de seneste år i lovgivningen, herinde i folketinget og i indstillingen i samfundet generelt, sådan som den i hvert fald kommer til udtryk i aviser og indlæg. Om det også er i forlængelse af den tendens, man kan se i realiteten viser sig rundt omkring i samfundet, kan man desværre have sine tvivl om.

Med disse få indledende bemærkninger har jeg ikke sagt, at disse 8 konkrete forslag ikke rejser problemer eller spørgsmål. Jeg skal ikke gå ind i en egentlig debat. Når nu vi skal have dem udvalgsbehandlet i det udvalg, som justitsministeren har omtalt, kan man sige, at det måske er lidt for tidligt, men jeg skal dog angive, hvor vi ser nogle problemer, i hvert fald for en første betragtning.

Ligesom fru Lis Møller for et øjeblik siden finder vi, at overskriften er loyelig flot: »... forbrydelser mod kvinder og børn«. Der står ikke ret meget om børnene, og jeg kan i vidt